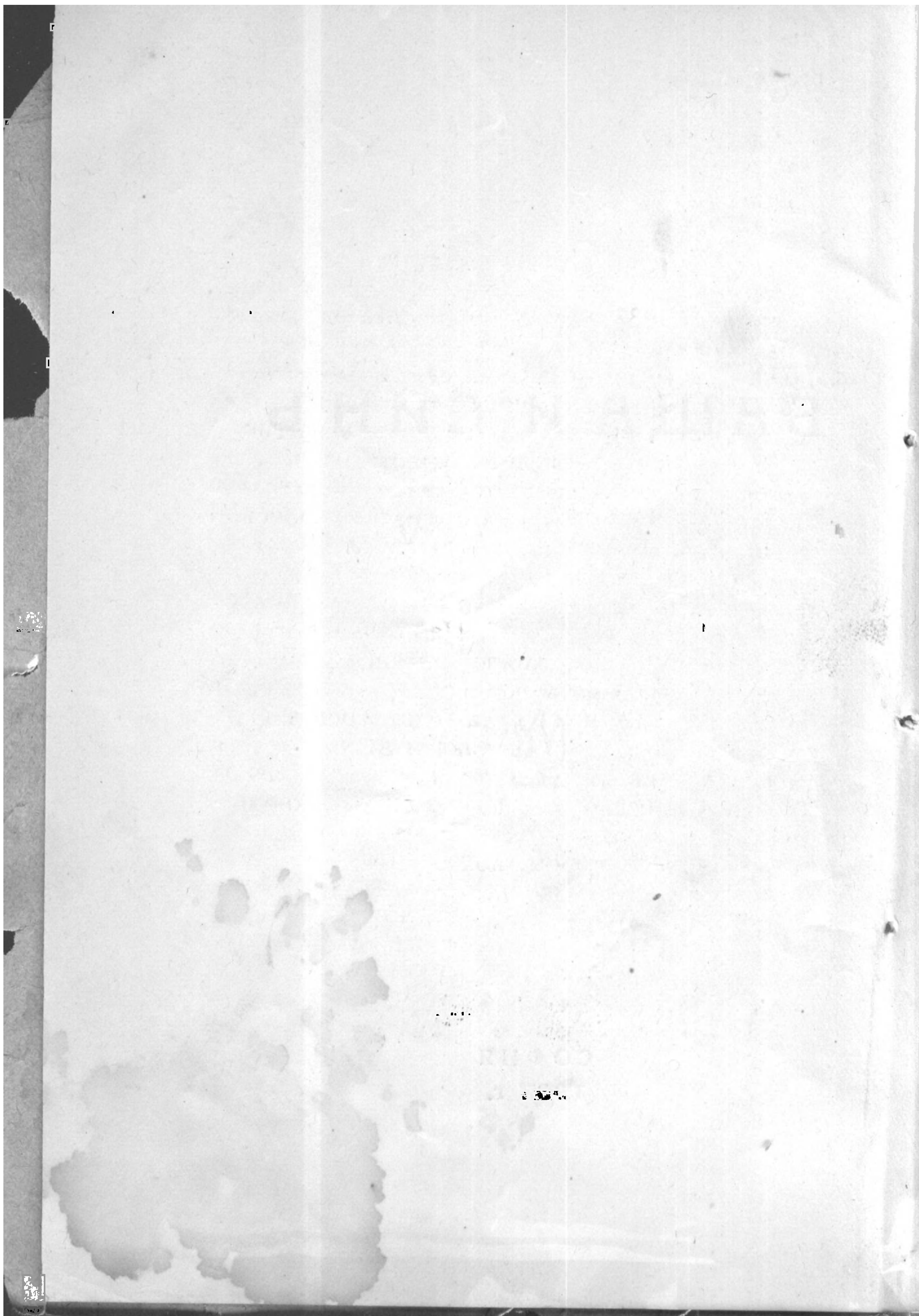

Д 24

БАЩА И СИНЪ

СОФИЯ
1937 г.

БАЩА И СИНЪ.

Новата 1937 година, която сега настъпва, ще бъде малко по-добра отъ тази, която изтече. Годишната 1936 представяше единъ разточителенъ синъ, който направи много дългове. Сега иде бащата да изплати дълговетъ на своя синъ.

Две нѣща опредѣлятъ живота: деньтъ и нощта. Тѣ се образуватъ отъ движението на земята около нейната ось. Отъ движението на земята около слънцето пѣкъ се образуватъ годишнитѣ времена. Понеже земята има дъщеря — луната, отъ движението ѝ около земята се образуватъ седмицитѣ и месецитѣ. Най-малката мѣрка на живота е деньтъ, който се опредѣля отъ движението на земята около своята ось. Както при движението на земята около осьта ѝ се образуватъ день и нощъ, така и въ живота на човѣка настъпватъ радости и скѣрби, разположения и неразположения на духа. Какво показва това? — Това показва, че човѣкъ има своя собствена земя, която се върти около осьта си. Движението на земята около слънцето представя духовния животъ на човѣка. Значи, както видимата земя се движи около слънцето, така и земята на човѣка се движи около едно невидимо, духовно слънце. Седмицитѣ и месецитѣ опредѣлятъ възгледитѣ на хората. Дветѣ седмици на месеца представятъ възходещитѣ фази на луната — ново-

луние и пълнолуние. Другитѣ две седмици представятѣ изпразване на луната — низходещитѣ ѣ фази.

И тъй, всѣка година носи нѣщо въ себе си. Както земята се движи около слънцето и образува годишнитѣ времена, така и човѣшката душа се движи около Бога и образува духовни годишни времена. И човѣкъ има своя луна, която се движи около земята, като образува седмици и месеци; той има и своя земя, която, при движението си около своята ось, образува день и нощъ, а при движението си около слънцето — годишнитѣ времена. Оттукъ вадимъ заключението: въ каквата система живѣе човѣкъ, таква сж и възгледитѣ му за живота.

Тази вечеръ всички хора, всички народи посрѣщатъ новата година по различенъ начинъ, споредъ обичаитѣ и традициитѣ си. Има единъ анекдотъ, въ който се разказва, какъ единъ японецъ, отъ високо произхождение, посрещналъ една нова година. Той дължалъ голѣма сума на единъ богатъ търговецъ. Тъй както вървѣли работитѣ му, длъжникътъ не виждалъ никакъвъ изходъ да се улесни по нѣкакъвъ начинъ и да изплати дълга си. Затова, въ надвечерието на новата година, той отишълъ при своя кредиторъ, богатъ японски търговецъ, и му казалъ: Господине, дойдохъ да ви се извиня, че и тази година не мога да изплатя дълга си. Това е срамъ, безчестие, което не мога да понеса. Азъ съмъ отчаянъ отъ себе си, отъ положе-

нието, въ което се намирамъ, и решихъ да туря край на живота си. Дойдохъ предъ тебе да направя „хара-кири“ (разпаряне на корема съ ножъ). Не искамъ вече да живѣя, да те лъжа. Веднѣжъ обещахъ, че ще изплатя дълга си, но не можахъ. Втори пѣтъ не искамъ да обещавамъ и да не изпълня обещанието си. — Не, не бързай, господине. Ти си добъръ, благороденъ и честенъ човѣкъ, нѣма защо да се самоубивашъ. Ето, азъ скжсвамъ полицата ти предъ тебе. Бжди свободенъ, не мисли за дълга си къмъ мене. Считай, че всичко си ми платилъ. Остани да живѣешъ, да изпълнишъ предназначението си на земята като човѣкъ. Седни да приемъ по единъ чай. — Много благодаря, господине, за великодушното отношение къмъ мене. Радвамъ се, че ме освобождавашъ, но не мога да остана повече тукъ, защото бърза работа ме чака. — Каква работа може да има единъ човѣкъ, който преди половинъ часъ бѣше решилъ да се самоубие? — Трѣбва да отида още при шестъ души, на които дължа голѣми суми, и предъ тѣхъ да направя „хара-кири“.

Както виждате, уменъ билъ този японецъ. Той използувалъ единъ благоприятенъ моментъ — настѣпването на новата година, въ който да посети своитѣ кредитори и да получи отъ тѣхъ прощаване на дълговетѣ си. Всички негови кредитори скжсали полицитѣ му, и той посрещналъ новата година безъ ни-

какви дългове. Добре е човекъ да посрѣща новата година безъ дългове.

Сега на васъ не ви препорѣчвамъ да правите „хара-кири“, за да се заличатъ дълговетъ ви, но вие трѣбва да учите. Отъ васъ се иска учене и работа. Като ученици, вие сте забравили пжтя, който ви предстои да минавате. Затова, вземете книгата „Пжтътъ на ученика“ и добре я проучете. Презъ цѣлата година работете върху нея. Приложете всички правила и принципи отъ нея въ живота си. Каквито противоречия и да срещнете, вие ще можете да ги разрешите.

Като е дошълъ на земята, човекъ се запитва, каква е целта на неговото идване. За каквото и да е дошълъ, човекъ първо трѣбва да яде. Дали ще работи нѣщо, дали ще учи, дали ще се моли, той непременно трѣбва да яде. Ако запитате учения, защо е дошълъ човекъ на земята, той ще каже, че човекъ е дошълъ, за да учи. Религиозниятъ ще каже, че човекъ е дошълъ, за да се моли. Споредъ насъ, обаче, за каквото и да е дошълъ човекъ, първото нѣщо, което трѣбва да направи, е да яде. Яденето поддържа живота на човека, на всички живи същества. Яденето, храненето е основната религия, която се поддържа отъ всички живи същества, отъ най-малки до най-големи. И ангелитъ поддържатъ религията на храненето. Истинската религия въ свѣта се заключава въ яденето. Изкуство е да знае човекъ, какъ да яде! Който знае, какъ да яде,

той има религия; който не знае, какъ да яде, той нѣма никаква религия въ себе си. Яденето е единъ отъ символитѣ на истинската, на новата религия въ свѣта.

Казвате, че „символътъ на вѣрата“ е съставенъ отъ 12 члена. Символътъ на новата вѣра, на новата религия е съставенъ отъ четири члена: свѣтлина, въздухъ, вода и храна. Който знае, какъ да възприема свѣтлината въ себе си, той е разбралъ и приложилъ новата религия; който може правилно да диша, той е разбралъ и приложилъ новата религия; който се е научилъ правилно да пие вода и да утоложва жаждата си, той е разбралъ и приложилъ новата религия; и най-после, който се е научилъ правилно да яде, той е разбралъ и приложилъ новата религия. Въ какво трѣбва да вѣрва човѣкъ? — Човѣкъ трѣбва да вѣрва въ хлѣба, въ водата, въ въздуха и въ свѣтлината. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който вѣрва въ мене и яде отъ този хлѣбъ, той ще има животъ въ себе си“. Казано е въ Писанието: „Въ начало бѣ Словото, и Словото бѣ у Бога. И Словото бѣ Богъ.“ Словото, това е живиятъ хлѣбъ. Ако се храните съ живото Слово, което слиза на земята, вие ще растете и ще се развивате. Всѣки човѣкъ трѣбва да стане хлѣбъ за ядене. Той трѣбва да представя живото Слово, съ което душата се храни.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ края на живота си и се запитватъ, какъвъ ще

бжде краятъ имъ. — Много просто. Краятъ на живота имъ ще бжде крайно осиромашаване: всичко, което сж спечелили, ще го изгубятъ. Тѣ ще се намѣрятъ въ положението на краенъ беднякъ, съ едно съзнание само. — Ами после? — Понеже си обеднѣлъ и не разполагашъ съ никакви богатства, отново ще те пратятъ на земята да се трудишъ, да работишъ, да придобиешъ онова богатство, което не се губи нито на земята, нито на онзи свѣтъ. Човѣкъ мисли, само докато се труди и работи. Само така той може да се освободи отъ противоречията на живота. Човѣкъ търси спасението си вънъ отъ себе си. — Не, спасението на човѣка е въ самия него. Спасението на човѣка зависи отъ неговитѣ вътрешни разбирания за живота. Който разбира важността на духа, на свѣтлината, на въздуха, на водата и на храната, само той може правилно да мисли, само той може да се спаси.

Съвременнитѣ хора се трудятъ, работятъ, но въпрѣки това не успѣватъ. — Защо? — Тѣ не знаятъ, какъ да работятъ. Тѣ сж пренебрегнали своето сърдце, а трѣбва да работятъ, именно, върху сърдцето си. Тѣ не подозиратъ даже, че всички спънки въ живота имъ се дължатъ на сърдцето. Първиятъ човѣкъ още е направилъ голѣма грѣшка, като е допусналъ другъ нѣкой да влѣзе въ сърдцето му. И оттогава досега този, който е влѣзълъ въ

сърдцето на човѣка, безъ негово позволение, му създава редъ спѣнки и противоречия.

Следователно, всички страдания на човѣка, всички вътрешни борби, които човѣкъ преживява, се свеждатъ къмъ това, да изпжди той отъ сърдцето си онзи, който незаконно е елѣзълъ въ него. Като го изпжди навънъ, човѣкъ ще придобие свободата си. Човѣкъ е заложилъ сърдцето си, вследствие на което не е господарь на положението си, не е господарь на своето сърдце. На човѣка се даватъ страдания съ единствената цель да изкупи сърдцето си. Докато не го изкупи и предаде въ рѣцетѣ на Бога, човѣкъ постоянно ще се ражда и умира, всѣкога ще бѣде нещастенъ. До това време въпросъ за щастие не може да става. Казвате за нѣкой човѣкъ, че има кораво сърдце. Коравото сърдце е заробено сърдце. Такъвъ човѣкъ плаче и скърби, само когато неговитѣ интереси се накърняватъ, когато той е обранъ и излъганъ. Обаче, когато той обира и изнасилва другитѣ, тогава не скърби и не плаче. Тази е причината, задето страданията идатъ върху човѣка. Тѣ иматъ за цель да смекчатъ сърдцето му, да изпждятъ отъ него онзи, който се е намѣстилъ тамъ безъ позволение. За това е казано въ Писанието: „Сине мой, дай ми сърдцето си!“

Сега ще приведа единъ примѣръ изъ живота на единъ беденъ човѣкъ. Той ходѣлъ отъ къща на къща да работи. Тукъ го викали да работи, тамъ го викали, но мал-

цина му плащали. Като се отчаялъ отъ работата си, той решилъ да пѣе. Тръгналъ по кафенетата, по кръчми, но щомъ отварялъ уста да запѣе, веднага го спирали, като му казвали: Какво си се разкрѣскалъ? Хайде излѣзъ вънъ да крѣскашъ! Не искаме да те слушаме. Като видѣлъ, че и съ пѣсенъ не може да се живѣе, той решилъ най-после да ходи въ черква да се моли. Тръгналъ отъ черква на черква да се моли, но и оттукъ билъ изпжденъ. Като се намѣрилъ вънъ отъ черквата, най-после си казалъ: Както виждамъ, въ този свѣтъ не може да се живѣе нито съ работа, нито съ пѣние, нито съ молитва. Нищо друго не ми остава, освенъ да си купя единъ револверъ и да тръгна да обирамъ хората. Както казалъ, така и направилъ. Купилъ си револверъ и тръгналъ по улицитѣ. Първиятъ човѣкъ, когото срещналъ, билъ единъ богаташъ. Последниятъ го спрѣлъ и запиталъ: Кжде си тръгналъ тъй замисленъ? Какво мислишъ? — Мисля, че за да вървятъ работитѣ ми добре, трѣбва да бжда богатъ. — Ами Господъ сжществува ли за тебе? — Зависи. Докато работитѣ ми вървятъ добре, и Господъ сжществува. Щомъ работитѣ ми се объркатъ, никакъвъ Господъ не сжществува. — Какво ще кажешъ по въпроса за работата, за пѣнието? Струва ли човѣкъ да работи, да пѣе? — Това не се отнася до мене. Азъ опитахъ и едното, и другото, но не ми вървѣ. Тази работа оставямъ на богатитѣ, нека тѣ да работятъ и да пѣятъ. Ето, вижъ

този револверъ. Решилъ съмъ вече съ него да работя. Ти вървашъ ли въ него? — Вървамъ. Дай тогава, колкото пари имашъ въ джоба си! Иначе, ей сега ще опиташъ силата на моя револверъ. Азъ искамъ твоя Господъ — парата, да бжде и мой Господъ. — Моля ти се, не ме убивай! Ето, вземи тѣзи пари, и бжди доволенъ.

Питамъ: Кой отъ двамата печели — богатиятъ, или сиромаситъ? — Нито богатиятъ, нито сиромаситъ. — Защо? — Утре ще се яви другъ сиромасъ съ револверъ въ ръка и ще го насочи срещу първия, който е решилъ да живѣе съ обири. — Не, по този начинъ въпроситѣ не се разрешаватъ.

Защо работитѣ на сиромаса не вървѣли добре? — Защото вършилъ всичко безъ любовъ. Той работѣлъ безъ любовъ, пѣлъ на хората безъ любовъ и ходѣлъ на черква да се моли, пакъ безъ любовъ. — Защо богатиятъ билъ обранъ? — Защото придобилъ богатството си безъ любовъ. На съвременнитѣ хора, богати и сиромаси, липсва любовъ. Когато единъ младъ човѣкъ се явилъ при Христа и Го запиталъ, какво трѣбва да направи, за да придобие Вѣчния животъ, Христосъ му казалъ: Едно ти не достига — любовъ нѣмашъ. Щомъ придобиешъ любовта, съ нея заедно ще придобиешъ Вѣчния животъ. Христосъ казва и на съвременния човѣкъ: „Продай имането си, раздай го на сиромаситѣ и ела, та ме последвай!“ — Какъ да го раздамъ? — Като дойдатъ разбойници въ дома ти, какъ ще го раздадешъ?

Въ турско време, когато искали да из-
тръгнатъ пари отъ нѣкой български чорба-
джия, турцитѣ туряли на врата му нагорещена
желѣзна верига. И тогава, иска не иска, чор-
баджията вади гърне съ злато и го дава на
турчина. Ще дойде день, когато нагорещената
верига ще мине презъ врата на всѣки човѣкъ.
— Може ли да стане това? — Ще го опитате.
Като наближи края на живота, хората очакватъ
да дойдатъ ангели отъ небето да ги взематъ
и да ги занесатъ предъ престола на Бога. —
Не, въ последния часъ на живота ви ще дой-
датъ разбойници, ще ви хванатъ за врата и
ще кажатъ: Дай всичко, което си спечелилъ!
— Ами какво ще оставя за децата? Какъ ще
се развиватъ, като нѣматъ пари? — Това е
заблуда. За развиване на човѣка е нужна лю-
бовъ, а не пари. Ако децата ви нѣматъ лю-
бовъ, и тѣ ще бждатъ нападнати отъ разбой-
ници и обрани като васъ. Човѣкъ трѣбва да
работи съ любовъ, да пѣе съ любовъ и да се
моли съ любовъ. Хората познаватъ влюбването,
но не и любовта. Когато богатиятъ има лю-
бовъ, той е истински човѣкъ. Когато сиро-
махтъ има любовъ, и той е истински човѣкъ.
Богатиятъ безъ любовъ не е човѣкъ. И сиро-
махтъ безъ любовъ не е човѣкъ.

И тъй, човѣкъ има всичко, но любовъ
нѣма. Само едно му не достига: любовъ. До-
като не придобие любовта, той ще се ражда
и умира, ще бжде недоволенъ, ще се мъчи и
ще страда. Щомъ придобие любовта, той ко-

ренно се измѣня: става радостенъ и отъ всичко доволенъ. — Какъ да придобиемъ любовта? — Както вие разбирате. — Какъ да живѣемъ по любовъ? — Както вие разбирате любовта, а не както другитѣ я разбиратъ. Досега вие сте живѣли по чужди разбирания, а не споредъ вашитѣ. Живѣйте споредъ вашитѣ дълбоки вътрешни разбирания и ще видите, че тѣзи разбирания сж еднакви за всички хора. Тѣ сж написани отъ Бога въ сърдцето на човѣка. Ако приложите любовта споредъ правото разбиране на вашето сърдце, вие ще възкръснете. За онзи, който е готовъ да се жертвува, любовта е дошла. Който не е готовъ да се жертвува, той ще изпита всички разочарования на влюбването.

Защо сте се събрали тази вечеръ тукъ? Кое е онова, което ви е събрало и което събира всички хора? — Любовта. Само любовта е въ сила да събере всички хора заедно. Събрания ставатъ не само на земята, но и на небето, въ възвишенитѣ свѣтове. Тамъ се събиратъ разумни, възвишени същества, по-велики отъ всички велики хора по лицето на земята. Истински великъ е онзи, въ душата на когото любовта царува. Хората искатъ да бждатъ щастливи, да отидатъ при Христа. Христосъ живѣе въ любовта. Следователно, ако нѣмате любовъ въ себе си, не можете да бждете щастливи, не можете да отидете при Христа. Любовта е врата за Царството Божие. Който мине презъ тази врата, той ще влѣзе въ Цар-

зото Божие. Безъ любовь човѣкъ се намира предъ затворени врати. Дето похлопа, все затворена врата ще намѣри. Докато не придобие любовьта, човѣкъ всичко ще има, но ще бжде вѣнъ отъ живота на небето. -- Какво ще има тогава? — Той ще има всичко, каквото растенията иматъ; той ще има всичко, каквото рибитѣ, птицитѣ и млѣкопитаещитѣ иматъ. Той ще има даже и това, което човѣкъ има, но нѣма да има Любовьта на Бога. — Като умремъ, нали ще отидемъ на небето? — Зависи, какъ сте умрѣли. Нѣкои хора умиратъ и следъ смъртта си пакъ оставатъ на земята. Други хора умиратъ, но следъ смъртта си възкрѣсватъ и отиватъ на небето. Така умира и житното зърно: посадятъ го въ земята и следъ известно време покълва, дава стѣбло и листа, започва да се развива. Съ други думи казано: Житното зърно възкрѣсва.

Желая ви тази година да придобиете любовьта въ себе си като врата, презъ която да влѣзете въ новия животъ. Вие сте добри хора, но нѣмате онази любовь, презъ която да минете за Царството Божие. Щомъ нѣмате тази любовь въ себе си, нѣма кой да ви пази отъ разбойници. Тѣ ще дойдатъ и ще ви обератъ. — Какъ да се справимъ съ грѣха? — Като престанете да се занимавате съ него. Любовьта не се занимава съ грѣховетѣ на хората. Тя има предъ видъ освобождаването на хората отъ смъртта. Щомъ се освободи отъ смъртта, човѣкъ придобива любовьта, и тя за-

почва да го учи, какъ да живѣе. Щомъ любовта отсѣтствува, човѣкъ се натѣква на противоречия, ограничения, страдания, мѣхнотии и намира, че животътъ нѣма смисълъ. Това се отнася и до физическия, и до духовния животъ на човѣка. Любовта разрешава всички противоречия, всички мѣхнотии.

Двама души пътуватъ заедно къмъ единъ планински връхъ. Единиятъ носи въ ржката си шише съ вода, а другиятъ върви празенъ. По едно време вториятъ ожаднява и моли първия да му даде шишето си, да пие вода. — Не давамъ. Ще имашъ търпение. Като извървимъ още единъ километъръ, тогава ще ти дамъ да пиешъ. — Много съмъ жаденъ, дай ми малко вода. Страдамъ отъ жажда. Като не може да задоволи жаждата си, той започва да мисли, какъ да се домогне до шишето, да пие вода. — Защо първиятъ пътникъ не задоволява желанието на другаря си? — Той е уменъ човѣкъ, знае, че следъ десетъ минути ще стигнатъ до единъ чистъ планински изворъ, дето и двамата ще пиятъ отъ неговата кристална вода. Ако другарьтъ му пие вода отъ шишето и уталожи жаждата си, нѣма да усѣти благотворното влияние на чистия планински изворъ. Наистина, следъ десетъ минути тѣ се намиратъ предъ извора. — Хайде да поседнемъ предъ този изворъ. Ето, вземи шишето, и пий отъ него! — Не, щомъ съмъ предъ този изворъ, не се нуждая отъ водата на твоего шише. Благодаря ти, че не

задоволи жаждата ми, за да мога сега да пия отъ водата на този чистъ изворъ.

Съвременнитѣ хора страдатъ, понеже нѣкои отъ тѣхъ иматъ шишета, пълни съ вода, а други — нѣматъ. Които иматъ, тѣ не даватъ отъ своята вода на онѣзи, които нѣматъ. Казвамъ: Идете при извора, при изобилието на живота! Тамъ се разрешаватъ всички противоречия и мжчнотии въ живота. Изворътъ, това е разумниятъ животъ, въ който се разрешаватъ всички задачи. Това не става изведнѣжъ, но постепенно, докато човѣкъ придобие права мисълъ и абсолютна вѣра въ Бога.

Следователно, събирането на хората на едно мѣсто зависи отъ любовта. Функцията на удоветѣ на човѣшкия организъмъ зависи отъ живота на този организъмъ. Докато човѣкъ има животъ въ себе си, всички удове на тѣлото му ще функциониратъ правилно.

Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовь.“ Любовьта носи животъ, носи свѣтлина и знание, носи свобода. Любовьта изключва всички заблуждения, всички криви разбирания. Казвате, че еди-кой си не живѣе добре, върши престѣпления. Когато видя, че нѣкой грѣши, азъ се уча отъ неговата грѣшка и избѣгвамъ да правя сжщата погрѣшка. Виждамъ, че нѣкой иска хлѣбъ отъ единъ фурнаджия. Последниятъ му казва: Имашъ ли пари? — Нѣмамъ. — Щомъ нѣмашъ пари, не ти давамъ хлѣбъ. Като видя това, тихичко се приближавамъ къмъ този човѣкъ и му казвамъ: Ела

при мене. Ти си сбъркалъ, забравилъ си, че трѣбва да дойдешъ при мене. Ето, вземи този хлѣбъ и продължи пътя си. Така постѣпвамъ съ всички хора, на които фурнаджиитѣ не даватъ хлѣбъ. Какво показва това? — Че любовта разрешава всички въпроси въ живота.

Задача за презъ годината: всѣки день да разрешавате по едно противоречие. Всѣка седмица да разрешавате по още едно противоречие. Всѣки месецъ — по още едно. Най-после, и презъ годината да разрешите по едно противоречие. Знаете ли, колко противоречия можете да разрешите въ сто години? Какво по-голъмо богатство ще иска човѣкъ, ако може да разрешава противоречията на своя животъ? За да разрешава противоречията си, човѣкъ трѣбва да бѣде носителъ на любовта.

Защо мъжете и жените не успѣватъ въ живота си? — Тѣ не успѣватъ поради известни слабости, които се криятъ въ тѣхъ. Мъжътъ не успѣва поради своята грубостъ. Външно мъжътъ е грубъ, защото обективниятъ умъ въ него е силно развитъ. Значи, злото въ мъжа е отвънъ. Когато прояви грубостта си, тогава вижда погрѣшката си и казва: Не трѣбваше да постѣпя така. Той започва постепенно да омеква. Щомъ омеква, Богъ се проявява въ него. Жената пъкъ външно е мека, а вътрешно — груба. Докато се ожени, тя е мека, внимателна, отстѣпчива. Щомъ се ожени, тя проявява своята вътрешна грубостъ и казва на мъжа си: Сега вече, като си се хваналъ на

хорото, ще хранишъ и мене, и децата, ще носишъ юлара. Понеже мъжътъ е грубъ отвънъ, а жената груба отвътре, Богъ ги е съединилъ, за да могатъ вътрешниятъ Богъ въ мъжа и външниятъ въ жената да се съюзятъ и да изгонятъ външното зло отъ мъжа и вътрешното — отъ жената. Този е дълбокиятъ смисълъ на женитбата. Ако женитбата не може да изпяди злото отъ мъжа и жената, тя нѣма никакъвъ смисълъ. Когато злото не иска да излезе отъ семействата, то раздѣля мъжа отъ жената и ги озлобява единъ противъ другъ. За да издържа на противоречията въ живота, човѣкъ трѣбва да съедини силата на ума си съ силата на своето сърдце. Така само той ще изпяди злото отъ ума и сърдцето си и ще пусне Бога да живѣе въ него. Днесъ Богъ не живѣе въ сърдцето на човѣка, а трѣбва да живѣе. И затова Той се обръща къмъ човѣка съ думитѣ: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Богъ иска да изпяди отъ сърдцето на човѣка онзи, който незаконно се е намѣстилъ вътре, и да заеме неговото мѣсто.

Желая на всички тази година да служите на Бога съ любовь. Съединете силитѣ на ума съ силитѣ на сърдцето си, за да изпядите неканения гостъ. Станете господари на вашето сърдце!

*

Беседа отъ Учителя, държана на
1 януарий, 1937 г. София. — Изгрѣвъ.

НА СВОЕТО МЪСТО И НА СВОЕТО ВРЕМЕ.

Две важни нѣща се изискватъ отъ човѣка: всѣко нѣщо да постави на своето мѣсто, и всѣка идея да се роди и реализира на своето време. Ако детето не се роди на опредѣленото време, то се лишава отъ животъ. Ще кажете, че разбирате тия нѣща, че не е нужно да се говорятъ. Въ сжщность хората страдатъ отъ неразбиране на нѣщата. Нѣкои мислятъ, че много нѣща знаятъ и много работи разбиратъ. Нѣщата могатъ да се разбиратъ по два начина: по човѣшки и по Божественъ начинъ. Докато се разбиратъ по първия начинъ, човѣкъ всѣкога е ограниченъ. Нѣкой разбира, че ще умре. Какво придобива отъ това разбиране? Кое положение е по-добро за човѣка: да разбира, че ще умре, или да разбира, че ще се роди? При първото положение човѣкъ напуска мѣстото си, а при второто — заема мѣстото си. Който напуска мѣстото си, той умира; който заема мѣстото си, той се ражда. Следователно, когато напуска мѣстото си, човѣкъ страда; когато заема мѣстото си, той се радва. Въ това отношение радостта и скръбта представятъ естествени състояния, които взаимно се смѣнятъ. За да не скърби, човѣкъ трѣбва доброволно да напусне мѣстото си, съ съзнание, че

отива на по-добро мѣсто, отдето нѣкога пакъ ще се върне на земята.

И тъй, всѣка идея трѣбва да дойде точно на своето време: нито по-рано, нито по-късно отъ опредѣления за нея моментъ. Казано е въ Писанието: „Въ начало Богъ създаде небето и земята“. Земята е била създадена, но липсвало ѝ нѣщо. По-нататъкъ се казва: „Земята бѣше неустроена и пуста, и Духъ Божий се носѣше надъ бездната“. Сжщото може да се каже и за човѣка. И човѣкъ е билъ създаденъ, но липсвало му е нѣщо — не е билъ устроенъ. Нѣщата се устройватъ, когато идеитѣ слизатъ отгоре и се въплѣтяватъ. Съ други думи казано: Нѣщата се устройватъ, когато Божиятъ Духъ слѣзе и започне да работи. Не слѣзе ли Духътъ да работи въ човѣка, на последния все ще липсва нѣщо.

Какво липсва на умрѣлия? — Животъ. Какво трѣбва на детето, което е въ утробата на майка си? — Да се роди. Това може да се каже за всѣки човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да се роди и да придобие живота. И едното, и другото се придобива, само когато човѣкъ ликвидира съ старото и влѣзе въ новия животъ. Човѣкъ трѣбва да ликвидира съ стария порядъкъ на нѣщата и да влѣзе въ новия порядъкъ. Да ликвидира човѣкъ съ старото, това значи, следъ като е дошълъ до брѣга на морето съ колата си, да остави колата на страна и да потърси лодка, която да го пренесе до голѣмия параходъ, опредѣленъ да пре-

карва пътници по океана. Докато пътуваш по суша, колата е на своето място. Обаче, щом напуснеш сушата, колата е безпредметна. Дойдеш ли до морето, там други превозни средства те чакат, по-хубави от колата. — Ама колата ще ми е нужна, след като излѣза от морето или от океана. — Тамъ, отвѣдъ океана, има по-свършени, по-модерни коли отъ твоята стара кола. Речеш ли да я пренасяш през океана, това ще струва по-скъпо, отколкото да си купиш нова, модерна кола.

Защо човѣкъ се държи за своята стара кола, т. е. за старото? Той не знае, като влѣзе въ новия животъ, какво го чака. Той се намира въ положението на умиращъ, който иска да го облѣкатъ съ хубави дрехи, да турятъ на рѣцетъ му пръстени, но въпрѣки това има вътрешенъ страхъ да не го обератъ. Какво показва това? — Че и като умира, човѣкъ пакъ се държи за старото. Какво е останало отъ старото въ него? — Само отрицателното: умраза, завистъ, недоволство, обиди, обезсърчавания и т. н. Обаче, човѣкъ не може да влѣзе въ свѣта на любовта, въ новия животъ, докато абсолютно не се откаже отъ умразата, отъ завистъта — отъ всичко отрицателно. Който дойде до границата на любовта, той ще бѣде подложенъ на щателно пречистване, да не остане никаква следа отъ умразата или завистъта. Въ новия животъ нищо отрицателно не се допуска. Отрицателнитѣ прояви въ живота на човѣка, това е вълкътъ,

вълчийтъ характеръ. Умразата е вълкътъ въ човѣшкия животъ. Следователно, трѣбва ли да мислите, какво ще стане съ умразата, т. е. съ вълка, ако е дошло време да влѣзете въ свѣта на любовта?

Какво прави вълкътъ? — Души овцетѣ. Значи, вълкътъ представя смъртъта, а овцата — животътъ. Когато нападне овцата, вълкътъ живѣе, а тя умира. Какво трѣбва да се прави, за да не умира овцата? — Вълкътъ не трѣбва да напада и яде овцетѣ. Ще кажете, че все таки единъ отъ тѣхъ трѣбва да умре. Ако не яде овце, вълкътъ ще умре. Ако яде овце, вълкътъ ще живѣе, а тѣ ще умиратъ. Кое положение е за предпочитане: вълкътъ ли да живѣе, или овцата? Какво виждаме днесъ въ органическия и въ психическия животъ на човѣка? — Ние виждаме, че навсѣкжде овцата става жертва на вълка. Безъ да мисли много, човѣкъ жертвува своитѣ възвишени идеи, своитѣ красиви мисли и чувства — своитѣ овце, на вълцитѣ въ себе си. — Какво да правимъ, когато и вълкътъ трѣбва да живѣе? — Това е несправедливо. Право е да се даде възможность и на овцата, и на вълка да живѣятъ. Съвременнитѣ хора отдаватъ по-голѣмо право на вълцитѣ.

Христосъ е изразилъ тази идея съ стиха, отправенъ къмъ фарисеитѣ: „Взехте ключоветѣ на Царството Божие, и нито вие влизате, нито другитѣ пущате да влѣзатъ.“ Важно е, човѣкъ да прави разлика между овце

и вълци. Той трѣбва справедливо да отдава на всѣкиго правото. Овцетѣ иматъ правото на вълцитѣ; и вълцитѣ иматъ правото на овцетѣ. Обаче, не защищавайте правото на вълцитѣ, защото тѣ сами прокарватъ своето право. Силнитѣ всѣкога сж имали право. Време е да застѣпимъ страната на слабитѣ. И до днесъ, обаче, хората се кланятъ на силнитѣ, на богатитѣ. На богатия се даватъ угощения, почести и внимание. На бедния нищо не се дава; ако му се даде нѣщо, то е всѣкога малко. Всѣки гледа да даде нѣщо на бедния, за да се освободи отъ него. Това различно отнасяне на хората къмъ богатия и къмъ бедния създава редъ противоречия.

Като изучава живота си, човѣкъ намира голѣми противоречия въ него. И децата, и възрастнитѣ се натѣкватъ на противоречия, въ които се спѣватъ. Единъ евангелски проповѣдникъ въ Америка ималъ обичай, следъ недѣлната си проповѣдь, да взима по едно бедно дете у дома си, да го нахрани дсбре и тогава да го изпрати. Преди обѣда той прочиталъ заедно съ детето молитвата „Отче нашъ“ и следъ това започвали да ядатъ. Това правѣлъ той нѣколко години наредъ и билъ доволенъ отъ себе си. Той считалъ, че по този начинъ изпълнява волята Божия. Обаче, единъ недѣленъ день, споредъ обичая си, пакъ взелъ съ себе си едно бедно дете, което съ поведението си го научило на нѣщо ново. Колѣничили, той и детето, и започнали да четатъ молитвата: „Отче нашъ,

Който си на небето.“ Той чете молитвата, а детето повтаря следъ него. „Да се свети името Твое“. Проповѣдникътъ чете, а детето мълчи. — Повтори тия думи! Ако не ги повторишъ заедно съ мене, нѣма да ти дамъ обѣдъ. Детето пакъ мълчи. — Защо мълчишъ? Кажи, коя е причината, че престана да се молишъ? Детето го запитало: Вѣрно ли е, че Господъ, Който е на небето, е нашъ Баща? — Вѣрно е. Господъ е Баща на всички хора по лицето на земята. — Щомъ Богъ е нашъ Баща, ти си мой братъ! Детето казало тѣзи думи на проповѣдника и дълбоко се замислило. То искало да каже: Ти искашъ сега да ме заставишъ насила да чета молитвата „Отче нашъ“, преди да се убедя въ истинността и правотата на отношенията между хората, отъ една страна, и тѣхнитѣ отношения къмъ Бога, отъ друга страна. Какъвъ братъ си ми ти, когато днесъ ще ме нахранишъ, а следъ това ще ме оставишъ на улицата, да се скитамъ голъ, гладенъ и босъ?

Следъ разговора си съ бедното дете, проповѣдникътъ дошълъ до една нова идея, че хората вършатъ волята Божия механически. Който иска да върши волята Божия, той трѣбва да обича хората, да обича всички живи същества така, както Богъ ги обича. — Възможно ли е това? — Не зная. Азъ не отговарямъ на васъ, на себе си отговарямъ: Възможно е. Това, което Богъ може да направи, и азъ мога да го направя. Ще кажете, че е смѣло да се

говори така. — Доколко е смѣло това за васъ, не зная; за мене, обаче, не е смѣло. Веднѣжъ следвамъ Божия пѣтъ, азъ мога да направя всичко, каквото Богъ прави. Това, което Той не може да направи, и азъ не мога да го направя. Когато предприемамъ нѣщо, азъ се допитвамъ до Господа, мога ли да направя това, което съмъ намислилъ. Ако Богъ ми отговори, че мога да го направя, тогава само пристѣпвамъ къмъ реализиране на това, което съмъ намислилъ. — Господи, мога ли да любя всички хора? — Можешъ, разбира се. Да любишъ хората, това е най-лесната работа. — Господи, мога ли да запаля свѣщитѣ на хората? — Можешъ да ги запалишъ. Както азъ паля свѣщитѣ на хората, така и ти можешъ да ги палишъ. Въ това нѣма никаква мъчнотия. Мъчнотията се заключава въ разбиранията на хората.

Следователно, когато казвамъ, че каквото Богъ прави, и азъ мога да го направя, имамъ предъ видъ всички хора. Каквито възможности имамъ азъ въ правене на доброто, такива възможности иматъ всички хора. Има нѣкои мъчни нѣща за човѣка, но само когато е вързанъ. Вързаниятъ човѣкъ съ верига, или съ нѣкое дебело вѣже не може да ходи, не може да се движи. Свободниятъ, обаче, може да ходи, да се движи безпрепятствено. Когато човѣкъ е свободенъ, трѣбва да внимава, да не направи нѣкаква погрѣшка, съ която самъ да се върже.

Единъ голѣмъ английски параходъ спрѣлъ една вечеръ на едно пристанище. Нѣколко млади мсряци слѣзли въ града да се разходятъ и завързали лодката, съ която дошли до пристанището, за единъ голѣмъ колъ. Тѣ обичали да пиятъ, да се веселятъ. Като влѣзли въ града, тѣ се отбивали ту въ една, ту въ друга кръчма, и незабелязали, какъ минало времето. Като се върнали на пристанището, тѣ се качили на лодката и започнали усилено да гребатъ, по-скоро да стигнатъ на парахода. Цѣла нощъ усилено гребли. Какво било очудването имъ, когато на сутринъта видѣли, че сж на сжщото мѣсто, дето била вързана лодката. Понеже главитѣ имъ били замаяни, тѣ влѣзли въ лодката и забравили да я развържатъ. Така гребли цѣла нощъ на едно и сжщо мѣсто. Такова е положението на всички хора, които сж завързали лодката си за нѣкой колъ. Докато лодката на човѣка е вързана за нѣкакъвъ колъ, всичкитѣ му усилия оставатъ напразно. — Къде е погрѣшката? — Въ колцитѣ. Извадете всички колци, които сте забили покрай брѣга на морето, за да изпълните безпрепятствено своето предназначение.

Сега ние празнуваме 22 мартъ, като бележителенъ, като знатенъ день презъ годината. Защо е знатенъ този день? Споредъ мене, всѣки день е дотолкова знатенъ за насъ, доколкото ние сме извършили нѣщо велико, или доколкото ние сме се проникнали отъ нѣкаква велика идея. Какво по-велико отъ

това, да отвори човѣкъ душата си и да даде ходъ на Божествената любовъ въ себе си? Щомъ тази любовъ влѣзе въ човѣка, тя започва да работи въ него и го преобразява. Често хората грѣшатъ, като се наематъ за работа, която не могатъ да свършатъ. И като не могатъ сами да я свършатъ, не даватъ и на други да я свършатъ. — Защо постѣпватъ така?

Защото нѣматъ довѣрие едни на други. Нѣкой баща има красива дъщеря, но се страхува отъ хората, да не би нѣкой да я обикне, или да се влюби въ нея. Той не вѣрва въ човѣшката любовъ. По какво се отличава тази любовъ? Когато човѣкъ обикне нѣкого, той иска да го задържи само за себе си. Злото не е въ любовта, но въ желанието на човѣка да задържи за себе си онова, което обича. Въ това седи опасността. Обаче, любовъ, която заграбва, която обсебва нѣщата, не е истинска любовъ. Тази любовъ не може да се нарече Божествена. Споредъ мене, такъвъ родъ прояви на чувствата се наричатъ „влюбване“. Грамдна е разликата между любовъ и влюбване. Любовта дава свобода на човѣка, а влюбването го ограничава. При любовта човѣкъ дава, а при влюбването — взима. Когато човѣкъ взима само, безъ да дава нѣщо, раждатъ се безброй противоречия. Ако десетъ души се влюбятъ въ единъ човѣкъ и всѣки иска да го задържи за себе си, тѣ ще се натъкнатъ на противоречия, на голѣми страдания и мъчности.

Сега азъ говоря така, за да излѣзете отъ стария порядъкъ на нѣщата, отъ порядъка на насилието. Азъ съмъ противъ всѣкакво насилие, било то физическо, умствено или сърдечно. Докато живѣте на земята съ старитѣ разбирания за живота, насилието може да се приложи само въ краенъ случай. Обаче, съвършениятъ животъ абсолютно изключва насилието. Божественитѣ законъ изисква отъ човѣка да не прави насилие нито върху себе си, нито върху своитѣ ближни. Мнозина задаватъ въпроса, защо Господъ не оправи свѣта? Богъ може въ единъ моментъ да оправи свѣта, но Той не иска да насилва съзнанието на хората. Той е готовъ да чака хиляди и милиони години още, докато човѣчеството дойде до съзнание, да приложи закона на любовта. Човѣкъ трѣбва да дойде до такова съзнание, че каквото прави, да става съ любовъ, съ радостъ, че върши волята Божия. Докато се събуди Божественото съзнание въ човѣка, той ще минава презъ голѣми страдания и изпитания. Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ страданията. — Нѣма защо да се страхуватъ отъ страданията. Който люби, той отъ нищо не се страхува. Любовта изключва всѣкакъвъ страхъ. Който разбира страданията, той гледа на тѣхъ като на благословение. За праведния страданията сж благо, за грѣшника — тѣ сж нещастие. Който съзнателно приема кръста на страданията, той всѣкога се благославя. Който ги избѣгва, тѣ непрестанно го следватъ.

За една царска дъщеря се явили трима кандидати. И тримата искали ржката ѝ. Тя имъ отговорила, че ще се ожени за онзи, който се изложи на нейния мечъ, да бжде прободенъ отъ нея. Който отъ тѣхъ остане живъ, той ще бжде нейниятъ избранникъ. Тримата кандидати се явили въ опредѣленъ часъ предъ царската дъщеря. Като видѣли свѣтлия мечъ въ ржката ѝ, двамата отъ тѣхъ веднага отстѣпили, отказали се отъ кандидатурата си за царската дъщеря. Тѣ се отказали отъ страхъ, а не отъ нѣкаква висока идея, да отстѣпятъ на третия кандидатъ. Третиятъ, обаче, останалъ на мѣстото си спокойно, безъ никакво смущение въ себе си, като си казалъ: Ако е въпросъ да умра, по-добре да бжда убитъ отъ ржката на своята възлюбена. Така поне ще ѝ покажа, че я обичамъ, че съмъ готовъ да се жертвувамъ за нея. Следъ това ще замина за другия свѣтъ. Царската дъщеря се приближила до него, ударила го съ меча си въ гърдитѣ. Като видѣлъ, какъ царската дъщеря замахнала съ меча си и го пробола, младиятъ момъкъ помислилъ, че е прободенъ вече и погледналъ, тече ли кръвъ отъ раната. Каква била изненадата му, когато не видѣлъ никаква кръвъ, па и болка не усѣтилъ. Следъ това тя забила меча си въ гърдитѣ му и втори, и трети пжтъ, но пакъ нито кръвъ потекло, нито болка усѣтилъ. — Защо? — Защото любовта мушка безъ болка. Помнете следното: Любовта не причинява болки. Дето любовта

присъжтствува, тамъ нѣма страдания, нѣма никакви противоречия. Ножътъ на любовта не причинява никакви болки. — Защо? — Защото е книженъ. Такъвъ е билъ и ножътъ на царската дъщеря — ножъ на любовта. Като видѣли, какво направила царската дъщеря съ третия кандидатъ, другитѣ двама казали: И ние можахме да издържимъ на тѣзи ножове. — Не, тѣ не биха могли да издържатъ. Тѣ отъ страхъ щѣха да умратъ.

Ще дойде день, когато въ действителния животъ ще ви прободатъ съ истински ножъ, а не съ книженъ, както този на царската дъщеря. Съ такъвъ ножъ прободоха и Христа, и отъ раната Му потече кръвъ и вода. Следъ това Христосъ възкрѣсна. Кой възкрѣси Христа? — Онзи, Който Го обичаше. Силата на Христа се заключаваше въ любовта Му къмъ Бога и къмъ Неговитѣ ближни. Христосъ понесе грѣховетѣ на хората и умрѣ заради тѣхъ. Той се пожертвува за цѣлото човѣчество. Любовта и вѣрата Му въ Бога Го възкресиха. Следователно, каквото Христосъ преживѣ, това и вие ще преживѣете: ще бждете подигравани, оплювани, бити, докато единъ день ви заковатъ на кръста. Тамъ ще викате, ще се молите и най-после, като Христа, ще кажете: „Господи, въ Твоитѣ рѣще предавамъ духа си.“ Христосъ казва: „Не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проходилъ“.

И тъй, колкото и да се страхуватъ хората отъ страданията, тѣ неизбежно трѣбва да минатъ презъ тѣхъ. Въ края на краищата, всѣки човѣкъ трѣбва да умре за човѣшкото, за старото, и чрезъ възкресението да влѣзе въ новия животъ, въ живота на любовта. Значи, човѣкъ трѣбва да умре, за да възкрѣсне. — За какво ще възкрѣсне? — За любовта. Който иска да възкрѣсне, да влѣзе въ закона на любовта, той трѣбва да е готовъ да умре. Така е станало съ Христа. Така ще бжде и съ всѣки, който следва Христовия пѣтъ. Въ това отношение хората трѣбва да бждатъ като овцетѣ. Когато една овца влѣзе въ водата, останалитѣ овце отъ стадото трѣгватъ следъ нея: една следъ друга се хвърлятъ въ водата. Това, което е добро за едного, добро е и за другитѣ. Това, което е добро за мене, добро е и за васъ. Това, което е лошо за мене, лошо е и за васъ. Ако ме последвате, сами ще провѣрите, добъръ примѣръ ли съмъ далъ, или лошъ. Тѣй щото, и въ живота, и въ смъртта, както и при раждане и умирање, човѣкъ трѣбва да дава добъръ примѣръ. Това не се отнася до васъ. Азъ говоря за себе си. Азъ съмъ длъженъ при всички случаи въ живота си, като се раждамъ и като умирамъ, да давамъ добъръ примѣръ. Не давамъ ли добъръ примѣръ, моятъ животъ е безпредметенъ. Това пожелавамъ и на васъ: и като се раждате, и като умираете, да давате добъръ примѣръ.

Като говоря за смъртъ, за умирање, азъ

нѣмамъ предъ видъ физическата смъртъ. Не се страхувайте отъ смъртъта, за която ви говоря. Азъ говоря за смъртъ на стария животъ, на всичко човѣшко. Казано е въ Писанието: „Богъ не съизволява въ смъртъта на грѣшника.“ Това значи: всѣко нѣщо трѣбва да се постави на своето мѣсто, и всѣка идея трѣбва да дойде на своето време. — Какво да правимъ съ своето вѣрую? — За вѣруюто си не мислете, нито уповавайте на него. Дръжте се за вѣрата. Вѣруюто ограничава човѣка, а вѣрата го освобождава. Искате ли да имате нѣкакви придобивки, започнете тази година съ най-малкия опитъ въ Божествения свѣтъ — съ надеждата. Като приложите надеждата, минете къмъ вѣрата; отъ вѣрата -- къмъ любовта; отъ любовта — къмъ мъдростъта; отъ мъдростъта — къмъ истината и отъ истината — къмъ Духа Божий. Щомъ приложите всичко това, животътъ ви ще придобие другъ изразъ.

Този е възходящиятъ пътъ, който човѣкъ трѣбва да поеме. Той ще мине отъ залѣзването на стария животъ къмъ зазоряване на новия. Той ще мине отъ края на старата епоха къмъ началото на новата. За да влѣзе въ новата епоха, човѣкъ трѣбва да ликвидира съ всичко старо, съ всички отрицателни, наследствени чѣрти. За да дойде до това положение, той трѣбва да се ползува отъ своитѣ опитности, както и отъ тия на своитѣ ближни. Като гледамъ погрѣшкитѣ на хората, азъ считамъ, че сж и мои погрѣшки и търся начинъ,

какъ по-лесно, по-незабелязано и за тѣхъ самитѣ, да ги изправя. Като видя доброто въ хората, радвамъ се, считамъ, че тѣхното добро е и мое добро. Казано е въ Писанието: „Богъ бѣше въ Христа и примиряваше свѣта съ себе си, като не обръщаше внимание на грѣхове тѣ имъ“. Богъ слѣзе на земята да оправи свѣта. Затова е казано: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде въ жертва своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. Христосъ дойде на земята и даде примѣръ на хората, какво значи жертва, какво значи любовъ къмъ Бога и къмъ ближния. Той показва, какъ може да се помогне на хората. Затова, именно, Той понесе тѣхнитѣ грѣхове. Тѣй щото, когато видите, че нѣкой грѣши, не го оставяйте въ това положение. Ако той не може да се изправи, вие поправете погрѣшката му вмѣсто него.

Едно трѣбва да се знае: Никой не може да влѣзе въ Царството Божие съ своитѣ стари разбираня. До прага на Царството Божие може да стигне, но по-нататъкъ по никой начинъ не може. На всички съвременни хора е платенъ билетъ до вратата на Царството Божие. Оттамъ нататъкъ всѣки самъ трѣбва да си плати билета. Само една стѣпка остава до влизане въ Царството Божие, но тази стѣпка е най-мъчна. За да направите тази стѣпка, вие трѣбва да отговаряте на известни условия. Щомъ видятъ, че се отправяте къмъ Царството Божие, веднага ще отворятъ книгата на

вашия животъ и ще видятъ, обичали ли сте всички хора. Ако се укаже, че всички хора сте обичали, а само едного не сте обичали, веднага ще ви върнатъ назадъ.

Мнозина мислятъ, че като видятъ Христа, животътъ имъ ще се измѣни изведнѣжъ, и тѣ ще обикнатъ всички хора. — Възможно е, но това трѣбва да се провѣри. Други пъкъ мислятъ, че като видятъ Христа, ще съзнаятъ своята слабостъ и нищожество, ще признаятъ грѣховетѣ си и ще пожелаятъ канаритѣ да се съборятъ върху тѣхъ, да ги убиятъ. Трети пъкъ ще започнатъ да разправятъ на Христа за своитѣ вѣрвания. Какво ще имъ каже Христосъ? Първото нѣщо, което ще имъ каже е, да се отрекатъ отъ всички свои вѣрвания и да останатъ само съ вѣрата си. — Какво ще кажатъ хората за насъ? — Ще кажатъ, че сте безвѣрници. Какво лошо има въ това? Ще бждете безъ вѣрвания, но ще имате една абсолютна вѣра, която отъ нищо не се колебае. — Ами после? — После ще дойдете до положението, въ което се намира житното зърно. Външно то нѣма никакви дрехи и украшения. Неговото богатство е вътрешно. То казва: Посадете ме въ земята, за да видите, какво крия въ себе си. Наистина; щомъ житното зърно се посади, следъ известно време започва да покълва, подава своето малко стрѣкче надъ земята. То започва да расте и да се развива: дава цвѣтъ, плодъ, който скоро узрѣва. Отъ едно зрънце въ земята се явява класъ съ 30, 60 или 120

зрънца, последователи на едното. Така правя и азъ: Влизамъ въ земята, посаждамъ се и следъ време пакъ излизамъ, но вече не съмъ самъ. Следъ мене вървятъ най-малко 30, 60 или 120 последователи.

Сега, желая на всички да бъдете като житното зърно: да се посадите въ земята и като излѣзете оттамъ, да имате поне 30 души последователи, които да вървятъ въ вашия пътъ.

„Богъ е Духъ, и Божиятъ Духъ носи свобода на човѣка“.

*

Беседа отъ Учителя, държана на
22 мартъ, 1937 г. София. — Изгрѣвъ.

СЪДЪРЖАНИЕ.

	стр.
1. Баща и синъ	3
2. На своето мѣсто и на своето време	19

Искро Вилков,

с. Екзарх

Аттиново

(Карнобатско)